

FÖRE-EFTER I–III

SEBASTIAN LÖNNLÖV

När media intervjuar transpersoner vill de ofta, precis som vid reportage efter exempelvis skönhetsingrepp, publicera före- och efterbilder. Helst ska personens dödnamn också förekomma i texten, ofta redan i rubriken som brukar vara uppbyggd enligt logiken 'Anna blev Bengt'. Problemet med den här besattheten vid det medfödda är att den gång på gång låser fast transpersoner i allt det de *inte* är. Det nuvarande ansiktet måste skrapas bort, eftersom det som läsaren egentligen antas intressera sig för är det *då* som borde gömma sig därunder.

Livet ser sällan så enkelt ut att det finns bara *ett* före och *ett* efter. Snarare rymmer tillvaron glidningar och skalor, och om det alls går att tala om 'före' och 'efter' så handlar det snarare om många olika övergångstillstånd som en person har behövt ta sig över och igenom. Att själv tänka tanken. Att berätta för någon annan. Att för första gången bli förstådd och respekterad. Att få sin första legitimation med rätt namn på – och så vidare.

Livet 'efteråt' är samma liv, men inte likadant. Du är dig själv och ändå en annan. Bilder tagna för länge sedan är bilder på dig, även om det inte alltid ser ut så. Samma förhållande kan för all del gälla även i cispersoners liv, men för transpersoner är gapet mellan då och nu ofta ännu mera påtagligt.

I denna bildsvit har olika ansiktsavbildningar, från olika tider i samma liv, delvis fått glida samman med varandra i digitalt collage. Förhoppningen är att genom denna sammanblandning visa en mer sammansatt version av Före och Efter, där lagren är både metafor och metod. Rent tekniskt är det i Photoshop som blandningen har skett, genom anpassningar av bildernas värden för bland annat genomskinlighet, kontrast och färg.

Corresponding author email: sebastian.lonnlov@lir.gu.se

Copyright: © 2025 The author(s). This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>), allowing third parties to copy and redistribute the material in any medium or format and to remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially, provided the original work is properly cited and states its license.

Citation: *Tidskrift för genusvetenskap* 45 (2-3): 158–162

<http://dx.doi.org/10.55870/tgv.v45i2-3.13933>

Likt många andra transpersoner har jag en ambivalent relation till gamla bilder på mig själv. Därför har det tagit emot att alls blanda in den dubbelgångare som jag på många sätt har försökt lämna bakom mig, men aldrig helt kan bli kvitt. Samtidigt har det funnits en känsla av läkning i att låta olika delar av mitt liv färga av sig på varandra, och att därigenom synliggöra både skillnader och likheter.

Eftersom en liknande laddning, och läkande potential, gömmer sig i många transpersoners familjealbum är jag långt ifrån först med att använda dem som konstnärligt material. Del LaGrace Volcano tar i "Me, Myself and Eye" avstamp i barndomsbilder för att fråga sig vad ett självporträtt egentligen är (Volcano u.å.).

Jacob Tobia beskriver, i en essä i *The New York Times*, hur han genom att gräva fram och digitalisera gamla bilder kunde skapa en stig av brödsmulor – och hur han därigenom kunde hitta tillbaka till annars inte åtkomliga delar av sig själv (Tobia 2019).

I det tyska projektet "Saved Memories" har en AI-generator specialutvecklats för att låta själva bilderna genomgå en transition, så att de istället visar det barn som kunde ha funnits (Kalsi 2023).

Detta är bara några få exempel på hur transpersoner har använt sig av barndomsbilder, för att skapa en mer linjär berättelse om sitt liv – eller en cirklande, överlappande rörelse, där begrepp som då och nu upplöses en aning.

Genom att rycka loss fotografierna ur albumen har vi en möjlighet att göra dem till våra egna.

När jag själv betraktar bilderna möter jag, i alla de olika ansiktena, min egen blick. Det kan ingen annan göra, men förhoppningsvis kan betraktare med liknande erfarenheter få en ingång till att närma sig egna känslor inför den välbekanta främling som en gång i tiden har fastnat på bild. Själv kan jag se att vi har samma ögon, jag och min yngre dubbelgångare – och att de kommer se ungefär likadana ut under återstoden av mitt liv, hur det än gestaltar sig.

Referenser

Kalsi, Gina (2023) Childhood pictures of transgender people are reimagined using AI in a bid to try and make them feel more comfortable with snaps of their younger selves. *The Daily Mail* 26 maj 2023.

Tobia, Jacob (2019) Excavating My Childhood Photos — and Myself. *New York Times* 4 februari 2019.

Volacano, Del LaGrace (u.å.) *Me, Myself & Eye*. <https://web.archive.org/web/20230331170736/https://www.dellagracevolcano.se/gallery/me,-myself-eye-35548932> [1 december 2025].

Sebastian Lönnlöv

Institutionen för litteratur, idéhistoria och religion, Göteborgs universitet.

Doktorand i litteraturvetenskap och författare.

E-post: sebastian.lonnlov@lir.gu.se